

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoP/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6620204022
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6620204022.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Jozefa Zlochu, ako členov senátu, v právnej veci navrhovateľa (otca): J. J. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W., U. č. XXX/X, v skutočnosti bytom v Q. Y. N., Y.O. XX, XXXXX Q., štátny občan SR, zastúpeného právnym zástupcom DEDÁK & Partners, s.r.o., IČO: 50735764, so sídlom v Bratislave, Suché mýto č. 1, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Štefan Dedák, advokát a konateľ, a manželky navrhovateľa (matky): M. O., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v R., Q. sv. O. č. XXX/XX, v skutočnosti bytom v Q. Y. N., T.O. XX, XXXXX B., s adresou pre doručovanie W.O. XXB, J. XXXXX, štátna občianka SR, zastúpenej Mgr. Natáliou Gallovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Zámocká č. 4948/34, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu: G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom v Q. Y. N., T.O. XX, XXXXX B., na čas po rozvode, zastúpená Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, ako kolíznym opatrovníkom, o odvolaní otca a matky proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 12P/57/2020-121 zo dňa 10.12.2020, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhlásení, že nemá právomoc konať vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode manželstva a zastavení konania v tejto časti (druhý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie manželstvo otca a matky rozviedol (prvý výrok), vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode a konanie v tejto časti zastavil (druhý výrok) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (tretí výrok); súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že má právomoc rozhodovať o návrhu na rozvod manželstva otca a matky a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na rozvod ich manželstva; na druhej strane dospel súd prvej inštancie k záveru, že nemá právomoc konať a rozhodovať vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode a konanie v tejto časti zastavil s odôvodnením, že „preskúmaním veci dospel k záveru, že maloleté dieťa má obvyklý pobyt v Q.; zo spisového materiálu a z prednesov na pojednávaní vyplýva, že obaja rodičia sú štátni príslušníci Slovenskej republiky a dlhodobo žijú a pracujú mimo územia Slovenskej republiky, a to v Q.; nežijú spolu, každý z nich vedie samostatnú domácnosť; mimo územia Slovenskej republiky (v Q.) rovnako dlho žije, počnúc od svojho narodenia aj ich maloletá dcéra, ktorá žije striedavo s matkou a s otcom; v Q. navštevuje aj predškolské zariadenie; ich prítomnosť v Q. teda nemá dočasný alebo príležitostný charakter; niet teda žiadnych pochyb, že maloleté dieťa má obvyklý pobyt v Q.; aj kolízny opatrovník u starého otca maloletého dieťaťa z otcovej strany, kde má otec hlásený trvalý pobyt na území SR zistil, že otec maloletého dieťaťa je dlhodobo v zahraničí, v Q., pričom domov chodí málo, zvyčajne 2 až 3 krát do roka; súd má za to, že výluky z určenia všeobecnej právomoci (čl. 8) podľa čl. 9, 10 a 12 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 nemožno v tomto prípade použiť; do úvahy by prichádzalo len použitie ustanovenia čl. 12 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, avšak pre

to, aby slovenský súd, ktorý má právomoc podľa článku 3 (na základe návrhu na rozvod manželstva), mal právomoc aj v tejto veci, ktorá sa týka rodičovských práv a povinností a ktorá súvisí s návrhom na rozvod manželstva, museli by byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky, a to aspoň jeden z manželov má rodičovské práva a povinnosti k dieťaťu (písm. a/) a manželia a nositelia rodičovských práv a povinností prijali právomoc týchto súdov výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom v čase začatia konania a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa (písm. b/); obaja manželia majú rodičovské práva a povinnosti k maloletému dieťaťu, teda prvá podmienka je splnená; matka a otec uviedli výslovne písomným podaním adresovaným súdu, že prijímajú právomoc slovenských súdov konať a rozhodovať vo veci, avšak stále nemožno opomenúť fakt, že druhá podmienka pre založenie právomoci slovenských súdov podľa článku 12 ods. 1 písm. b) nariadenia je podmienená najlepším záujmom dieťaťa; ani matka, ani otec neodôvodnili, prečo považujú právomoc nemeckých súdov za rozpornú so záujmom maloletého dieťaťa, a nevyplýva to ani z okolností prípadu; maloleté dieťa žije dlhodobo v Q., rodičia tam žijú a obaja aj pracujú a maloletá tam navštevuje predškolské zariadenie; práve z tohto dôvodu sa súdneho pojednávania osobne ani nezúčastnili; niet žiadneho dôvodu pre prijatie záveru, že je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, aby vo veci konal a rozhodoval slovenský súd, v obvode ktorého sa maloleté dieťa vôbec nezdržiava; naopak, v záujme riadneho prešetrovania pomerov v súvislosti s riešením otázky, do koho osobnej starostlivosti, resp. striedavej osobnej starostlivosti má byť maloleté dieťa zverené, je namieste hovoriť o záujme maloletého, aby takéto šetrenie bolo realizované úradmi a orgánmi príslušnými podľa jeho obvyklého pobytu (teda orgánmi nemeckými), ktoré na základe daných zistení aj rozhodnú; z uvedeného dôvodu tak nemožno konštatovať naplnenie druhej podmienky pre právomoc slovenských súdov; súd je toho názoru, že je v záujme maloletého dieťaťa, aby jeho vec riešil ten súd, v obvode ktorého má dlhodobo obvyklý pobyt, keďže všetci účastníci konania (vrátane a predovšetkým maloletého dieťaťa) sa fakticky nachádzajú na území Q.; keďže maloleté dieťa v čase začatia konania nemalo (a ani v súčasnosti nemá) obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, nie je daná právomoc slovenských súdov na konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, ale je daná právomoc nemeckých súdov vecne a miestne príslušných podľa práva Q.; čo sa týka určenia právomoci súdu, ktorý je oprávnený rozhodovať o vyživovacej povinnosti rodičov k dieťaťu, súd vychádzal z ustanovenia čl. 3 nariadenia Rady (ES) č. 4/2009, pričom má za to, že podľa daného ustanovenia má právomoc rozhodovať o danej veci nemecký súd; ako kritérium pre určenie právomoci nemeckého súdu možno na daný prípad aplikovať ustanovenie písmen a), b) a d); práve podľa článku 3 písm. c/ je vylúčená právomoc na rozhodovanie slovenských súdov, nakoľko právomoc vo veci rozvodu manželstva bola založená výlučne na štátnej príslušnosti SR oboch manželov ako účastníkov konania; od počiatku teda neboli splnené podmienky pre začatie a vedenie konania (podmienka právomoci súdu) o návrhu na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a tiež vyživovacej povinnosti, preto súd vyslovil, že nemá právomoc konať vo veci úpravy pomerov manželov k ich maloletému dieťaťu na čas po rozvode (vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode a vo veci vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu na čas po rozvode), a preto konanie v tejto časti zastavil; súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konania s poukazom na ustanovenia § 9 a § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) v spojení s § 2 ods. 1, § 100 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „C.m.p.“) ako aj s poukazom na ustanovenia čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 zo dňa 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len „nariadenie č. 2201/2003“) a čl. 3 nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 zo dňa 18.12.2008 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti (ďalej aj „nariadenie 4/2009“); o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 C.m.p.

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal navrhovateľ (otec) prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 08.01.2021 (č.l. 132-134 spisu); odvolaním napadol len výrok o vyhlásení nedostatku právomoci súdu prvej inštancie a zastavení konania; v podstate argumentoval, že súd prvej inštancie sa pri skúmaní právomoci na prejednanie a rozhodnutie veci nesprávne zaoberal skúmaním obvyklého pobytu maloletej, ktorý však nie je jedným z kritérií na založenie právomoci súdu podľa čl. 12 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003; v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že prvé dve kritériá na založenie právomoci súdu boli splnené (t.j. existencia rodičovských práv a povinností k dieťaťu na strane aspoň jedného rodiča a výslovne prijatie právomoci slovenského súdu zo strany rodičov); pokiaľ ide o tretie kritérium, ktorým je najlepší záujem maloletej, vyjadril neporozumenie ako s týmto kritériom súvisí obvyklý pobyt maloletej; vyjadril názor, že pokiaľ by sa pripustil názor súdu prvej inštancie, že záujem dieťaťa je len tam, kde je jeho obvyklý pobyt, nikdy by nebolo

možné aplikovať článok 12 nariadenia č. 2201/2003, pričom účelom uvedeného ustanovenia je pritom umožnenie rozhodovania aj mimo obvyklého pobytu dieťaťa, t.j. v mieste, kde prebieha konanie o rozvod manželstva; poukázal aj na skutočnosť, že ohľadne výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej uzavreli s matkou dohodu zo dňa 29.10.2020, v rámci ktorej sa dohodli na striedavej osobnej starostlivo o maloletú, preto dohodou zostali zachované vzťahy a citové väzby k obidvom rodičom; zdôraznil aj skutočnosť, že maloletá má okrem nemeckého aj slovenské štátne občianstvo a na Slovensko pravidelne chodí za rodinou; nakoniec poukázal na skutočnosť, že boli s matkou a maloletou ochotní osobne sa zúčastniť na šetrení pomerov u kolízneho opatrovníka, resp. na pojednávaní za účelom preskúmania pomerov rodičov a maloletej; na základe uvedeného otec navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.2 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala aj matka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 08.01.2021 (č.l. 136-138 spisu); odvolaním napadla len výrok o vyhlásení nedostatku právomoci súdu prvej inštancie a zastavení konania; odvolanie matky je obsahovo totožné s odvolaním otca (bod 2.1 odôvodnenia); matka tiež navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.3 Kolízny opatrovník vo vyjadrení zo dňa 20.01.2021 (č.l. 158 spisu) k odvolaniu navrhovateľa (otca) a matky uviedol, že nakoľko súd vo veci výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej nerozhodol navrhuje rozhodnúť v zmysle vykonaného dokazovania.

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku (druhý výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. b) a d) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.2 Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

4.3 Podľa § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

4.4 Podľa § 391 ods. 1 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

5.1 Odvolanie navrhovateľa (otca) a matky je dôvodné. Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolania navrhovateľa (otca) a matky ako aj obsahu spisu súdu prvej inštancie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku o vyhlásení, že nemá právomoc konať vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode manželstva a zastavení konania v tejto časti (druhý výrok) zrušiť. Súd prvej inštancie síce vzhľadom na existenciu cudzieho prvku v konaní (obvyklý pobyt maloletej v zahraničí) správne pristúpil ku skúmaniu svojej právomoci na konanie a rozhodnutie, vo výsledku ale dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku svojej právomoci na prejednanie a rozhodnutie o návrhu na začatie konania ohľadne výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode.

5.2 Existencia právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci je jednou z nevyhnutných podmienok konania, ktorá musí byť splnená, aby súd mohol konať a rozhodnúť o návrhu na začatie konania v konkrétnej právnej veci; danosť právomoci na prejednanie a rozhodnutie veci preto súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania. Súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku v podstate k záveru, že podstatným kritériom na založenie právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci je miesto obvyklého pobytu maloletého dieťaťa a keďže maloletá (ako aj jej rodičia) majú dlhodobu obvyklý pobyt v Q. (článok 8 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003) a nie je v najlepšom záujme maloletej, aby vec úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k nej prejednal súd prvej inštancie (článok 12 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003), súd prvej inštancie rozhodol, že nemá právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci a konanie v tomto rozsahu zastavil.

5.3 Odvolací súd dospel k záveru, že na prejednávanej veci pri skúmaní svojej právomoci na konanie súd prvej inštancie síce správne aplikoval nariadenie č. 2201/2003, ale v podstatnom ohľade nesprávne právne posúdil otázku svojej právomoci na prejednanie a rozhodnutie veci; v konaní nebolo sporné, že maloletá (ako aj jej rodičia) majú obvyklý pobyt v Q. ani to, že rodičia výslovne prijali právomoc slovenského súdu (súdu prvej inštancie) na prejednanie a rozhodnutie veci; zostávalo teda posúdiť splnenie podmienky danosti najlepšieho záujmu maloletej na tom, aby o výkone rodičovských práv a povinností k nej rozhodol súd prvej inštancie; podľa bodu 12 preambuly nariadenia č. 2201/2003 „kritériá právomoci vo veciach rodičovských práv a povinností, upravené týmto nariadením, sú tvorené tak, aby zodpovedali najlepšiemu záujmu dieťaťa, najmä kritériu blízkosti; to znamená, že právomoc by mal mať v prvom rade členský štát obvyklého pobytu dieťaťa, s výnimkou určitých prípadov zmeny pobytu dieťaťa alebo v dôsledku dohody medzi nositeľmi rodičovských práv a povinností“; podľa článku 8 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2201/2003, súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania; odsek 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12; podľa článku 12 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003, súdy členského štátu pri výkone svojej právomoci podľa článku 3, na základe návrhu na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva, majú právomoc v každej veci, ktorá sa týka rodičovských práv a povinností a ktorá súvisí s týmto návrhom, ak: (a) aspoň jeden z manželov má rodičovské práva a povinnosti k dieťaťu a (b) manželia a nositelia rodičovských práv a povinností prijali právomoc týchto súdov výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom v čase začatia konania a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa; podľa článku 12 ods. 2 nariadenia č. 2201/2003, právomoc založená podľa odseku 1 zanikne, akonáhle: (a) rozsudok o návrhu na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva sa stal právoplatným; (b) v prípade, že k dátumu uvedenému v písm. a) sa konanie o rodičovských právach a povinnostiach neskončilo, rozsudok v tomto konaní sa stáva právoplatným; (c) konania uvedené v písm. a) a b) sa skončili z iného dôvodu; podľa článku 12 ods. 3 nariadenia č. 2201/2003 súdy členského štátu majú takisto právomoc v otázkach rodičovských práv a povinností aj v iných konaniach, ako sú konania uvedené v odseku 1, ak: (a) dieťa má vo vzťahu k tomuto členskému štátu podstatnú väzbu, najmä na základe skutočností, že jeden z nositeľov rodičovských práv a povinností má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte, alebo že dieťa je štátnym príslušníkom tohto štátu a (b) všetci účastníci konania prijali právomoc súdov výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom v čase začatia konania, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa; odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že právomoc slovenského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci nemožno založiť na najlepšom záujme maloletej podľa článku 12 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003; najlepší záujem maloletej pritom aj odvolací súd považoval za samostatné kritérium, ktorého splnenie bolo nevyhnutné pri skúmaní právomoci zohľadniť; ako vyplýva z citovaného bodu 12 preambuly nariadenia č. 2201/2003 právomoc súdov členských štátov je nariadením budovaná najmä na kritériu blízkosti, teda môže byť založená aj na iných skutočnostiach, pričom preambula nariadenia v tomto smere výslovne uvádza „dohodu medzi nositeľmi rodičovských práv a povinností“ (t.j. z hľadiska prejednávanej veci rodičmi); je zrejmé, že rodičia maloletej o výkone svojich rodičovských práv a povinností k maloletej uzavreli rodičovskú dohodu zo dňa 29.10.2020; nakoľko s konaním o rozvod manželstva je zo zákona obligatórne spojené aj konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej (§ 100 C.m.p.), je v najlepšom záujme maloletej, aby toto konanie vykonal súd prvej inštancie konajúci o rozvode manželstva; v najlepšom záujme maloletej je aj skutočnosť, že v prípade uzavretia rodičovskej dohody je konanie spravidla rýchlejšie, preto rýchlosť konania je tiež v najlepšom záujme maloletej; rodičovská dohoda podlieha schváleniu súdom (§ 24 ods. 3 Zákona o rodine), pričom kritériá, ktoré súd prvej inštancie potrebuje skúmať pri posudzovaní, či rodičovská dohoda je v súlade so záujmom maloletého dieťaťa (§ 24 ods. 4 Zákona o rodine), môže súd prvej inštancie v prejednávanej veci overiť zo samotného predloženého znenia rodičovskej dohody v súčinnosti s informáciami od rodičov (podporenými napríklad aj listinami od inštitúcií z miesta obvyklého pobytu maloletej), ktorí navyše prejavili ochotu zúčastniť sa spolu s maloletou šetrenia pomerov pred kolíznym opatrovníkom, prípadne zúčastniť sa aj nariadeného pojednávania; z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že v prejednanom spore bolo možné právomoc súdu prvej inštancie na prejednanie a rozhodnutie veci založiť na článku 12 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003, pričom v tomto prípade bola daná aj právomoc súdu na rozhodnutie o výživnom (článok 3 písm. d/ nariadenia č. 4/2009). Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné v napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože zastavenie konania bez zákonného dôvodu predstavuje porušenie práva účastníka konania na spravodlivý proces (§ 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a súčasne ide o rozhodnutie, na vydanie ktorého neexistovali dôvody (§ 389 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), nakoľko napadnuté rozhodnutie

o zastavení konania v časti návrhu o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvođe nie je rozhodnutím vo veci samej, len rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (procesný charakter rozhodnutia); ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) zrušil odvolací súd aj výrok napadnutého rozsudku o trovách konania (tretí výrok), ktorý v dôsledku čiastočného zrušenia napadnutého rozsudku stratil svoje opodstatnenie.

6.1 V ďalšom konaní (§ 391 ods. 3 C.s.p.) súd prvej inštancie vec opätovne prejedná a rozhodne o návrhu na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej; svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primerane odôvodní.

6.2 Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o rozvođe manželstva (článok 12 ods. 2 nariadenia č. 2201/2003), je možné aj v súčasnosti právomoc súdu na prejednanie a rozhodnutie veci založiť na ustanovení článku 12 ods. 3 nariadenia č. 2201/2003, pretože maloletá má podstatnú väzbu k Slovenskej republike, pretože má štátne občianstvo Slovenskej republiky nadobudnuté narodením (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 40/1993 Z. z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov) a rodičia výslovne prijali právomoc súdu Slovenskej republiky, pričom konanie a rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvođe je v jej najlepšom záujme (bod 5.3 odôvodnenia); súčasne právomoc na rozhodnutie o výživnom je naďalej založená na článku 3 písm. d/ nariadenia č. 4/2009, pretože právomoc je založená na najlepšom záujme maloletej a nie na jej štátnom občianstve.

7. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože nebol podaný návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania (§ 57 C.m.p.) a nejde ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 58 C.m.p.).

8. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v konaní podľa tohto zákona je prípustné dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), ak to vyžaduje verejný záujem alebo ochrana práv a ak nápravu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 78 ods. 1 C.m.p.). Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné, ak potreba zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 78 ods. 2 C.m.p.).

Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu účastníka alebo osoby dotknutej právoplatným rozhodnutím súdu. Generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 80 ods. 1 C.m.p.). Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj bez podnetu vo veciach, v ktorých môže prokurátor do konania vstúpiť, a to aj vtedy, ak prokurátor do konania nevstúpil (§ 80 ods. 2 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- € (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletému tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnenne premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.).